

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizischczerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

24. njedžela po swjatej Trojizy.

Gal. 6, 6—10.

Prědat něhdže swoje žnjome džakne přědowanje takle šapocza: Někajkemu wuśměwzej, kiž bě prajit, so w bibliji tež lže steja, so wotmolwjenje dosta: „Jene nastrojaze słowo wěm, kotrež je sawěicze wěrnó!“ Kotre by to było, so tamny woprascha. A tón druhi wotmolwi: „To je słowo: Njemolcze so, Bóh so njeda ja šměch měcz! Šchtož cžłowjek šyje, to budže wón tež žnjecž!“

Tutemu hanjerjej bě duschnje doprajene. Pšchetož tu mamy psched šobu wěrnosć, ja kotruž kóžděho šhonjenje šwědczi. Najkiž šyw — tajke žně! To je placžazy šakon, kiž jenož na roli ratarja njeknjezi, ale runje taš derje na duchownym polu, kaž i žyla w kóždym nastupanju. Prajicž so njehodži, cžehodla je temu tak. Ale my wěmy, so je Boža mudrosć po prawdosći a po šmilnosći wscho tak šrijadowala.

Šchto mamy cžinicž, dokelž šjawnje dosć po tutym šakonju dže? Šawol šwojich bratrow cžakne a wěcžne šbože na šwěrnej wutrobje mějo pišche: Šchtož na šwoje cžěło šyje, tón budže wot cžěła škaženje žnjecž. Šchtož pak na ducha šyje, tón budže wot ducha žnjecž wěcžne žiwjenje. Duž wuśwolmy šebi prawe polo k wobdžělanju, niz cžěło, ale ducha! Na cžěło šyja, kotkiž po šwojich žadosćach šhodža w šomorach a njepbžcžiwosći, we wobžranštwje a wopuštwje, w paduchštwje a drugej šłósći. Pšchi tym pak je słowo „cžěło“ wjele

wjetscheho wopšhijecža. Šaj cžłowjek, kajkiž je i pšchirodženja: myšl cžłowškeje wutrobny je šła wot jeho mlodošće, reka w pišmje cžěło. Tehodla do šuda tuteho šłowa šapaduje lěni, kiž so džěła boji, a džělawný, kiž pšchi wschej šwojej prózy na to jene, šchtož nusne je, šapomnja, cžłowjek lohkeje myšle, kiž šwoje dny a dary pšchecžinja i wrótnym žiwjenjom, a nahrabnik, kiž njemože dosć dostacž, šchtož je šhroblý na šwoju rjanosć abo mudrosć abo i cžimž chze so hewal hordžicž, a šchtož je bojasny bjes wěry a doměrjenja, šchtož pnta cžłowjekam so špodobacž njerodžiwšchi wo Boha, a šchtož ma jeno myšle na to, šchtož so jemu lubi, jemu wužitk pšchinješe, jeho šamšnej lubosći šluži. Šłód šleho pak njemože dobrý bycž. Šdže by prawdosć wostala? Šdy bychu šhoroloža a jaštwá rěcžecž mohle, šchto mohle nam powjedacž wo tym, so, kajkiž wušyw, tajke šu tež žně! Wjele rowow je, šajnych rowow wonkach na pohrejbnišcžach, rowow wutrobneho mēra a domjazeho šboža, rowow cžescže a dobreho mjena, — a njetrjebake tola bycž! „Někotržkuliz je so hižom dyrbjal wuśnacž: Š cžimž šym šhrěškil, i tym so nětk šhostam. Ša nješym nana a maczet cžescžil, tehodla šym tež ja šastorcženy wot šwojich džěczi. Ša šym próšdny šhodžil, tehodla dyrbjú nětk tradacž. Ša chžych wyšoko won, tehodla šym hluboko padnył. Ša šlužach šwojim lošchtam, tehodla šym nětk šlemjenty. Ša šym cžłowštu krej pšchelał, tehodla dyrbi tež moja krej pšchelata bycž.“ Ty škoržiš, so žaneje lubosće na šwěcže wjazny njeje. Ššnano šy šam hidžil; kaš dha cžescž lubosć žnjecž?

Njedowěrjenje cze frani? Ešy dha ty doměrjenje roš-
knywał? Swada a roštora czi žiwjenje czežke czi? Ešy
dha ty woprawdže měrny byl? Temu wschemu hinał
hycž njemóže. Tón Bóh, kiž hrosy schtrafowacž wschěch,
kotsiž jeho kasnje pschestupuja, je hišcže žiwny. Bójmy
šo jeho! Ma ducha šycž, to je w bohabojošczi sa tymi
plodami stacž, kiž šu dary šwjateho Ducha, wot njeho šo
wodžicž dacž t wschemu, schtož je wěrne, cžešne, prawe,
póžcziwe, lubošne, šhwalobne, w jeho mozy šo wotrzej
cželnemu waschnju a, kaž šo Božim džecžom šlušča, šwoje
žiwjenje wješč, — to je mudrošč. Šschetož kajkiž
wušym, tajke žně!

Šchto pał čžemy prajicž, hdyž šjawnje došč
po tutym šakonju njeńdže? Tak wjele wschał je wěšte,
šo šo druhdy abo hušto šda, kaž by hinał schło. Šwěrne
džěło pschego šwoju šašluženu msdu njenamaka. Ščoržba
pod njebjom njewotmjeljuje: Ša šo podarmo prózuju.
Kač wjele bóle budže na tym, šo ma šo šly tu na šwěcže
druhdy dobro, hdyž šo šprawnemu hubjenje džě! Bohaty
muž, ša helu šrawy, šedži wschědnje w krašnym wješelu;
šhudy Šazarušč, herba njebiešow, leži w žalóšnej nušy
pschěd tamneho durjemi.

Čzi wulzy ludžipschecželjo a dobrocželjo, pschede
wschěmi našch šnjes a Šbóžnik šam, kiž je šame žohno-
wanje rošknywał, schto dha šu š wjetšča žnjeli? Ššamy
njedžak, haj pschescžehanje. Tež tebi móže šo stacž, šo
dobrotu wudželujesch, a se šlym šo czi šaplacžuje. Tajke
a podobne wopomnjenja móža cžłowjeka bološnje šchericž a
jemu štyšne dwěle nacžinicž. Ale my jim bjes šwětkla a
troščta napschecžiwmo nještejimy! Wošebje jow šlušča, šo
je tón šnjes hnadny a šmilny, ščerplimy a wot wulkeho
dolhocžakanja. Šdy by wschón hrěch na měščže šhoštał,
hdže dha byčmy my wschitzy čžyli woštacž? Njeje
našče wukhowanje, šo nam našcheho Šbóžnika dla njeplacži
po šašlužbje, ale šo nad nami wótzowšzy šmili? Dale,
hdyž Bóh hrosy šaršchich hrěchi domapytacž nad jich
džecžimi hačž do tšecžeho a schtwórteho štawa, tym pał,
kiž jeho lubuja a jeho kasnje džerža, dobrotu cžinicž hačž
do tyšaz štamow, dha džě jow dobre džecžo žněje, schtož
šu jeho wótzajo hrěščili, a šle džecžo, schtož šu jeho
wótzajo dobrego cžinili. Najlěpsche pał je, na cžož
japoschtol pokasjuje. Njedajcže nam pschi našchim
dobrym cžinjenju wuštacž; pschetož w šwojim cžasu
budžemy tež žnjecž bjes pschestacža. Wschón wušym
nješrawi ša cžas žiwjenja, ani wschón dobry, ani wschón
šly! Našch Bóh móže cžakacž; jemu žadny njewucželnje.
We wěščnosčzi hačle budže wschitko wurunane. Njechamy
tež my nawuknyčž wocžakowacž a š Božimi šlubjenjami šo
troščtowacž? A haž runjež dyrbjeli jow psches wjele
špytowanja a bėdženja, my wěmy, šo, kotsiž se šylšami
rošknywaju, czi budža š wješelosčžu žnjecž.

Šamjeń.

Z. w Khw.

Njedžela a šlužobni.

Šarač Šstertag we šwojim pschědnosčhu, na lětnej šhroma-
džišnje konferenzy w Šforzheimje wo „praščenju šlužobnych
w šwětle ewangelija“ wotměšym, se žiwjenja njeboh generala „von
der Tann“ šlědowaze powjeda:

Šwony jeneje našchich ewangelskich žyrkwow w Mnichowje
t Božej šlužbje šwonja, a š jeneho nahladueho domu na Šudwigo-
wej dróšy štupa, jemu po šoku jeho nadobna knjeni, tón general,
kotryž bu ša cžas šwojeje mlodoščže w danskej wójnje a potom

w psche schědžimych wložow jako nawjedowacž Švarškeje armeje
wjele mjenowany a wurjadnu ludštosčž wobšedžesche, šwobodny knjes
„von der Tann“. Runjež deschcž, na našchej wyšokej runinje tak
njerědki, tež tole njedželste ranje š njebjja dele cžecže, dha tola tón
general pěšchi šemšchi džě, šo njeby nišoho wot tych šwojich wot
Božej šlužby wotdžeržal. Šemu šlěduje šlužobništwo, mjes nim
tón psches wutrobnu lubošč t pohaništemu mišionštwu wušnamje-
njeny pohoncž šwobodneho knjesa. Ša generala „von der Tann“
běšče dopjeljenje tamneho šłowa se rta wóšwodby Šrnšta Šobož-
neho pschego nastorcžne: „Šnjejštwu njemóža to šamolwjecž, hdyž
šwojich šlužobnych wot žyrkwje wotdžeržuja!“

F.

Njedželške šwonjenje.

Ššlyšč! šwony šlincža njedželste
Do runiny a doła;
Dži wužicž dary wěščnosčže,
Dom Boži tebjje woła.

Wšmi šobu šwoju štaroščž wschju,
Kiž dušchu cžeži, tyšchi;
Šam Bohu cžišche wuštorež ju,
Wón twoje prošty šlyšchi.

Ššo hrěchow wušnaj š rošlacžom
A pytaj Božu hnadu,
Dha š troščtom, měrom póńdžesch dom,
Bóh wupomha czi š padu.

Kaž cžěło žada na horach
We cžerštwym loščže šhodžicž,
Tak dušča w Božich pschitwarkach
Čže mana š njebieš šłodžicž.

Ač, duž njech šłowo Šbóžnika
Šad šlyšchu, wobarnuju!
Ma tónle poklad wutroba,
Měr Boži w dušchi cžuju.

K. A. Fiedlef.

Wopomń.

W pscherěštu traje žiwjenje cžłowjeka 33 lět. Šchtwórty džěl
wschěch, kotsiž šo narodža, wumrije do šedmeho lěta, a položaja
wschěch narodženyh šemrije do šydomnateho lěta. Wot 100 wo-
šobow jeno šchěšč starobu wot šchěščdžěšat lět dočakaju; wot
500 wošobow budže jeno jena wóšomdžěšacž lět štara. Šchěšč-
džěšacž wošobow pscherěšnje w kóždej minucže šemrije, potajkim jena
w kóždej sekundže. — Wobšedžbuj teho dla: w kóždej sekundže jena
dušča do wěščnosčže džě, a jena sekunda ras dóńdže, dha je twoja
ta, kotraž tam póńdže.

Wopomń dale: Šdyž šy šydomnacže lět štary, dha je šo tebi
wulka hnađa doštala, kotrejež položaja wschěch š tobu narodženyh
njeje šhonika; a je cže Bóh něhdže hačž do šchěščdžěšateho lěta
w tutym žiwjenju wobšhował, dha je wón tebi napschecžo žyle
wošebitu hnadu wopokasal. Ešy ty hižom hdy na to myšlił? —
Wopomń pał škónčnje tež: Šara njewěšta wěž je, hdyž ty šwoje
wobrocženje hačž do šwojeje štaroby wotštorujesch. Šschetož kaž
czi priedy mjenowane ličžby dopokasuja, špóšnajesch: najmjěšchi
džěl ludži šo tak šestari; najwjěšchi džěl wumrije we šwojich ml-
odyh lětach. Šo tajkim: Dženša hišcže šo wobrocž a dženša cžit
pošutu!!

M.

Bedženje.

(Fěrschczina G. Reuf.)

D semja, ty khuda semja,
Esty prósdna, pušta mi;
Wicha twoja radość, starość
Se czeźte brēmjo mi.

D lubość, ty semsta lubość,
Eso i tobu njestoju;
Mam njeprschestajnu žadość,
So bych był pschi Knjesu.

D njebio, njebjęka kraŕne,
Rad' chyzł tam horkach bycz
A w khlódku shtomow žiwych
Wot bėdy wotpocznyč.

D Jesu, mój kłódku Jesu!
Wsmi i tutoh' czaŕa mje;
Ty wschał by moja lubość
Do wscheje wėcznośće.

Jurij Brósl.

Mabožina w schuli.

(Potracžowanje.)

Schto wukhadža i teho w nastupanju nascheho džėta na nam dowėrjenych schulskich džėczoch? Schto mamy jim pobudacž? D jara wjele a wschelakore; jene je hiščeže waźnišče dyžli druhe; to najwaźnišče pak wot wscheho je: t Božemu kłowu swjaty khumscht modlenja. S millionow džėczaznych wutrobom móžemy my wučerjo tu bolostnu próstwu wuŕlyšchomacž: Wucz naŕ so modlicž; nawucz jo Ty naŕ! Wėrno wschał je, so dyrbjaloj nan a macž, wot Boha la wukublarjow džėczi postajenaj, je modlenje wučič. Wėrno je, so bu w naschim czaŕu jeno mało staršich kėbi tuteje staršičeje pschiŕlyšchomacž wėdomni, tak so bo wona, woŕebje we wschšichich stawach, na lėdma wėrjomne waschne sakomdžuje. Sdže dha bu džėczi, kiž bych dopomnjenje swojeju hiščeže žiwjeju abo semrjeteju staršičeju sa to žohnowale, so bu wot njeju modlenje nawukle! Wėrno je, so bu staršich, kotšič modlenje, wot swojich džėczi w schuli nawuknjene, domach nječėtėpja, haj, je kamo wuŕmėšcheju. Wėrno je, so je schula pomozniža domu, so ma wona potajf:m to cžinicž, schtož dom cžinicž njemóže abo tež cžinicž nochze. Wėrno tež je, so njelicžbne schule, woŕebje mnohe mjes wschšichimi, w njewopschijomnym pschepósnacžu snamjenjow czaŕa a njepomjatnje swojeho stejniščeža a nadawka w ludu cžinile njeju, schtož budžichu cžinicž dyrbjale.

Tehodla so nam tež dže, kaž so mamy; a my hiščeže najhórsche dožiwimy, jeli so bo žiwa bohabojość. kotraž móže jenicžy wuktač w domach twaricž, do nich njewróczi. Pschetož hdyž je tón swjaty wjaš, kotryž semju na njebio, cžłowfku wutrobu na Božu wutrobu wježe, roswjasany, kotre swjaŕki mjes cžłowjełami budža potom džėrčecž!? Wone so wschė torhaju, a róšno dže, schtož dyrbi t swojemu wobstacžu a derjemėcžu nusnje sšednocžene bycz. Tole róšnohicze pak nicžo druhe njeje, hacž pschecžiwobėbihicze. Bėcž džė so njemóže, so je so tuto roswjasowanje swjaŕkow nimale we wschėch pomėrach a sšednocžėnistwach cžłowjełow — w kwojbję, w žyrkwi, w stacze — hižom sapoczako. Budžimy tola jeno sprawni a mėjmy smužičość, te wobstejnośće widžecž, kajėž wone bu. Pohladajmy do kwojbow! Kał steji i poŕlyšchomacžu a lubośću, se swółniweju poŕlyšchomacžu a wutrobnej lubośću, i wuŕokowaženjom a dowėrjenjom, i džakownośću a pschi-

wiŕliwoscžu džėczi napšchecžo staršichimaj? A tak praschėimy so dale sa tymile pocžinkami pola knježich a wučobnych knjesow, pola wučerjow a duschowpastyrjow, pola wschnośćow a krajnych wótzow — wschudže skóŕžba, pschetož wschudže ŕudžaze pobrachowanje pietatny, wschudže roswjasowanje wot Boha wustajenych swjaŕkow. A jeli-so to tak dale pónđže, jeli dyrbjalo tole rosdwojenje t powšchitkownemu pschecžiwjenju pschėicž, schto potom? Potom by so wótcžina pod rospadankami swojeho sboža pohrjebala. Wėda nam wučerjam, jeli so my i najswėdomnišcheju swėru njėpróžujemy, pschichodej, młodžinu pschepodacž, kotraž mohla roswjasowaze swjaŕki jaŕo kručžišcho sacžahnyč. A dokelž to modlerške wutrobny najwėcžišcho samoža, dha dyrbi młodość w schuli modlenje wuknyč. (Pschichodnje dale.)

Gdže pobrachuje?

Kaš cžitach wo nėlotrych kłódnikach, kotšič bėchu wodnjo swoju kłódnju wopuŕschėiwšchi w cžólmje na kraj dojėli. Bjeni so jaŕo wróczichu. Bylu nóz cžółkowachu, ale swoje kłódnje dozpicž njemóžachu. Nanje switacze a rańšche swėtko jim jaŕnje pokasa, so bo njeju wjele wot brjoha wothnuli. Schto pak bėšche teho pschicžina? Woni bėchu w swojej kajtośći sapomnili, postront, i kotryniž bė cžółm pschiwjasany, wotwjasacž.

Tu mamy wobras a snamjo tych, kiž drje so napinaju a sa tym steja, so bych w swojim snutskownym žiwjenju do přėdka pschihchli, — ale tola pschezo na tym kamŕnym mėsčze sawostawaju, — cžeho dla? dokelž nėkajki postront hrėcha, nėkajki hrėschny rjecžas jich na semške sachodne wježe.

M.

Marija i Drjonowa.

Staroŕerbška powjescž. S delnjokuržičcziny podał K. A. Fiedler. (Stóncženje.)

Na pschitafnju krala Cžičibora nėtko Morkowŕki i dwėmaj towaršchomaj pschidndže, tej džėczi rubicž. Bėšche w lėcžu, w mėsazu juniju. Hižom sahe rano bėschtaj nan a džėd na džėlo wuschłaj; macž i tymaj džėscžomaj kama doma wosta. Sačo bėschtaj muzej i domu, tu macž nėkajki strach a njemėr nadpadny, so njewjedžėšche, schto ma to bycz; wona na swojej koleni padže a kėbje a tych swojich Božemu swarnowanju poruczi, a tak džėšche wona na swoje džėlo. Tej džėczi pak w sahródže hraješchtej, kaž to kóždy džėn cžinjėšchtej; wonej schčžipacžteju kwėtki, kójėšchtej mjetetele a cžėrjėšchtej napoŕledku hacž t bliŕkej hrjebi, do kotrejež salėšechteju a pocžėšchteju rhybicžki kójicž. Sow njebėšchteju se staršichkeho doma widžecž, tež bėšchteju do swojeho hrajtanjaja tak ponórcjeneju, so njepytnyšchteju, kał so Morkowŕki se swojimaj pomoznikomaj jimaj skradžu bližejche. Sedyn wotrocžł w cžólmje wosta, tón druhi pak a Morkowŕki žyle bliŕko t tymaj džėcžatkomaj na brjoh salėšechtaj, hacž na jene dobo do teje hrjebje skocžičtaj, hdžež kóždy jene džėcžo popadny, jemu hubku sapšchimnywschi, so njemóžesche plakacž, a nėtko w skoku po hrjebi dele hacž t swojemu cžółmej cžėrjėšchteju; kmjercž wustróžanej džėczi buschteju do mėcha tyfnjeneju, i tym hroženjom: jeli-so bo drėjeteju, budžeteju na mėsčze saraženeju. Woneju tež stracha dla hubžny njewocžinišchteju a tak rubježnižny bjes sadžėwka wotjėdžechu.

Kubježnižny wboheju džėscžow swoje džėlo sa radžene džėrčachu, pschetož ničto njebėšche jich jesnał, t temu mėnjachu, so jich tež ničto widžal njebė, a so teho dla sa nimi honicž njebudže. Sačo bėchu nėtko hižom kšėtry kruč wot Drjonowa sdaleni a t temu tež jara wumucžnjeni, nochžychu w pschipołdnisčej horzocze dale jėcž; duž cžółm i tymaj džėscžomaj sa jedyn kėł pschi brjohy pschiwjasachu a so na to do khlódku shtomow lehnjachu.

Macž teju džėscžow domach swojeje sthstnośće njewotbu,

runjež so žaneje strachoty njenadžesche, kotraž mohla tymaj džěščě-
maj hrosnječ. W myšlach, so tejšamej w sáhrodže hrjetej, wona
sa swojeju mužow, kotraž běšchtaj na džěle, wobjed pschihotowasche.
Pšchi tym ju s dobom traščne wucze pša nastróža. Wona s domu
wuskoczi, do sáhrody czěrjesche a sa tymaj džěščězomaj wołasche, tola
tej žaneho wotmolwjenja njedaschtej, tež njeběšchtej nihdže widžecž.
Sejna strachota pschezo wjetšcha bywasche. Wona t wodže khwa-
tasche, ras sa rasom wołaschi a na wschě strony so wobladow-
waschi. Pšchi hrjebi stejesche poß a nje-pschestaenje wujesche. Macž
so dopomni, so poß njeje dopoldnja pschi tymaj džěščězomaj byt
kaž hewał, ale so je jeho we istwje sawrjeneho męla. Dyrbjaloj
so tej njebožatzy tepicž? To njeběšche derje móžno, pschetož ta
hrjebja njebě hluboka, a hacž do Małkij njeistej wonej ženje schłoj,
tať macž we swojej strachocze myšlesche; pschi wschěm tym pať
wona po brjosh tam a sem hanjesche, ale podarmo.

S dobom poča so sady njeje s móžnym hłobom wołacž:
„czeta Maria, czeta Maria!“ wona so wobladawšchi jeneho Drjo-
nowskeho hólza widžesche, s zylej mozu po wodže wjeßlowazeho a
jej trašnje klawazeho. Wona jemu napscheczimo khwatasche a jako
hacž t njemu dóndže, wón jej takle powjedacž poča: „Sa džěch
rano ptacžki wubjeracž a męjach teho dla swoj czělm sthowany.
Runje jako na jenej wyßofej wólšchi ředžach, so bych tam mlode
řroki wubjerał, wuhladach tjoch brodatych mužow, kotřiž po wodže
dele jědžechu a na czołmje męjachu něšto žiwe w męsche. Szym
widžal, tak je so tón męch hibał a tak potom jedyn s tych muži
do njeho bijesche a pschi tym hrožesche. Tak daloko, hacž móžach,
řym sa nimi hladał; mi so sdašche, so napořledku do jeneje hrjebje
sajědžechu a tam sastachu. Žako mje wjazy widžecž njemóžachu,
rucze dele salěsch a se swojim czołmom domoj khwatach.“

Maria, to sabschawšchi, se stysnym hłobom wuwoła: „„To
stej mojej džěščězi! Wonej stej mi rubjenej! hólče, běž khěšje do
wsch po pomoz!““ — Macžerka lubosč pať jej tak dolho męra
njewostaji, hacž pomoz pschińdže; wona do hólzoweho czołma skoczi
a s zylej mozu wjeßlowasche, wot strachoty a lubosče czěrjena, a
Wóh jej pucž pokasa, so sbožownje na to męstno pschińdže, hdžež ta
hrjebja na boť džěsche. S czicha wona dale jědžesche, pod řekami
sa rubježniřkim czołmom pytažy; dolho tež njetrajesche, dha jón
wuhlada. Wutroba jej s zylej mozu pufotasche. Kołowokoło běsche
řama czíšchina, pschetož džěń bę tak horzy, so so tež žadyn ptacžt
řlyšchecž njedawasche. Bliže pschińdžo, wona řmorcženje rubježnikow,
w trawje ležazych, řlyšchesche, psched řobu pať njeschwarny męch
s tymaj lubymaj džěščězomaj wuhlada, a řradžne płakanje do jejnej
wuschow klincžesche. „Macžerka, macžerka!“ so se řrudnym hłobom
s męcha řdychowasche; macžeri pať chzyšche so řeznyč, jako wona
ręcž małeje Małki pólina. Wona na wschu wobhladnosč sabu;
s jentym wotmachom bę wona w rubježniřkim czołmje a s tymi
řłowami: „„Lubšchej džěščězi, njebojtej so, waju macž je tudy!““
tón męch wobjimawšchi, swojej drohej džěščězi na swoju wutrobu
kóczesche. S řchepjetazymaj rukomaj poča nětko męch rořwajšo-
wacž, so by rubjenej džěščězi wumohła a s nimaj czělnęla. Ale
božko! tu ju wot sady sa řchiju řruta ruka řapschija a ju tak móž-
nje na boť řtorczi, so wona hnydom do wodny řlecža. — To běsche
Morokowski, řiž tu psches macžerine řłowa se řpanja wubudženy a
bę na to hnydom do czołma řkocžik. Njesbožowna macž, řapschim-
nyšchi so řromy rubježniřskeho czołma, dyrbjesche pschihladowacž,
tak tej wbohej džěščězi swojej rucžy sa nejju wupschestrjewaschtej a
žalofnje wo pomoz wołaschtej, ale podarmo; Morokowski jeju khěšje
řašo do męcha řtyka, a jako bę so žalosčaza macž mjes tym
s nowa do czołma řdobywala a řašo męch řapschija, Morokowski
wjeßlo řhrabny, jo wyßoko pořbėhnyšchi, so by wbohej wacžeri
s dobom hłowu rořrašyl. W tutym wołomiku řbėhny so řónz hrjebje

njemdra wołanza Drjonowčanow, kotřiž na pomoz khwatachu a
runje Mariju strachotu wuhladachu. Řřeni běsche nan teju džěščězow,
řiž tak wjeßlowasche, hacž so pót wot njeho lijesche; porno njemu
stejesche džěb, kotřiž hižom wot nasdala wołajzy se swojej pjascžu
rubježniřkej hrožesche, a sa nimaj zyla řmuha mužřkich se wsch, žadyn
njebě doma wostal. Tamny Drjonowski hólčez běsche po swojim
rořřeczowanju s Marju w řkoku do wsch hnal a to njesbože ludžom
wupowjedał. Nan a džěb rubjeneju džěščězow runje s džěla domoj
džěšchtaj, jako so tale powjesč rořřchěrjecž poča; w jentym řalecženju
běšchtaj wonaj na to do swojeju czołma řkocžikoj, a sa nimaj
czěrjachu so Drjonowčzenjo s widłami a s zypami, abo řchtož mó-
žesche řóždy w khwatosčzi dořahnyč. Tak woni hiřchče w prawym
czaku pschińdžechu, Marju wot řmjercze wumoz; pschetož jako
Morokowski tu řylu muži wuhlada, jemu pořbėhnjene wjeßlo s rukow
řpadny, wón na brjosh řkoczi a so w řekach se swojimaj towarřcho-
maj řhubi.

Sařowidženje džěščězow a řarscheju njetřeba so wopiřacž.
Žane woło pschihladowarjow řuche njewosta, jako tej džěščězi s rado-
řcžu swoju macž wobjimowaschtej, a džěb na swojej koleni padny
a so Bohu sa sbožowne wumoženje džakowasche. Domojwrot bę
řama radošč. Pschede wsch Drjonowske žony czalachu, wone nje-
móžachu so nahladacž na tymaj małymaj jehnjatkomaj a řylly
njeschestachu so jim s woczow ronicž dla teje řyřchnosče, kotřiž
běšchtej wbohej džěščězi wustalej.

Lědy pať bęchu Drjonowčzenjo řašo domach, duž so po tym řtyřř-
nym pořodnju řurowe njewjedro na njeju řbėhny. Wořebje na
tej řtronje t Bóřkowam wono ras sa rasom bijesche. A hlej! na
tym řamym dnju řud Boha řchšesčijanow na řtwjerdženeho řrala
Čžiščibora pschińdže; wón bu wot njewjedra řaraženy a jeho
mandželska Dobrowka tež. Řeho řrób pať so do rořpadankow
rořwali.

Drjonow je so wot teho czaka, hdžež je so to řtalo, jara
pscheměnil, ale pschi wschěm tym tam ludžo hiřchče džěščězi džeń
wo horjejšchim rubjeństwe tamneju džěščězow powjedaju, a je-li
wěrnó, řaž so řraji, dha stej w tu řhwilu Břuchazez wobhdenje
tam na tym řamym męšče, hdžež je něhdy Drjonowska Maria
bydliła.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Řnjes řarať em. řakub w Budyřchinje je so wot řakulty
bohawuczenosče w Řipřtu sa lizenziata bohawuczenosče pomjenowal.
Řaž je wón nasch drohi řerbski duchowny wótz s tym derje řaklu-
žene počesčowanje dořtal sa swoje njesřróžnive řróžowanje sa
duchowne žiwjenje swojeho jemu tak droheho řerbskeho luda, řať
je nasch žylly řerbski lud s nim czesčeny. Nascha řerbska biblija
— to lube Bože řłowo w macžernej ręczi — to běsche myřl jeho
řkutkowanja jako řwěrnny řuschowpastyr swojeje Řjeřwacžidłsteje
wořady — to běsche jeho heřlo jako wodžer naschich řerbskich
Draždžansřich řemřchow — a tele swoje wutrobne řmyřjenje je
wón s njesachodnymy řiřmitami řapiřal do duchowneje řistorije
nascheho řerbskeho luda jako wudawat noweho wudawka řerbskeje
biblije a řpiřacžel pscheloženja revidirowaneje biblije do nascheje
řerbskeje ręcze. Tak je wón swoj lud řrořymjo a řnajo duchowne
řmyřjenje swojeho droheho řerbskeho luda wořnamjenil. řakulta
Řipřczansřeje uniwersity je tež pschi wuřnamjenjenju jeho řwěrneho
řkutkowanja czesčězomnje pschipořnała pobožnu myřl nascheho řer-
skeho luda, kotraž wořebje swoju pobožnosč řjewi psches řwoju
lubosč t řłowu Božemu.

— Řnjes řrimarius Wjazka w Budyřchinje so pschi jeho wot-
řhadže na wotpočjńř sa zřřřwinřskeho radžicžela pomjenowa.